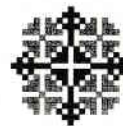

LBRIS

We know
books

Constantin Virgil Gheorghiu

Povești
românești
repovestite

Traducere din limba germană
Gheorghiță Ciocoi

editura
Σοφία

București

CUPRINS

<i>Poveștile românești de la Heidelberg</i>	5
Cele trei mere de aur	9
Cum l-a răpus Prințul florilor pe Zmeul cel Mare. .	25
Cum l-a aflat iarăși Prințul florilor pe fratele Suzanei.	35
Catedrala	49
Făt-Frumos	85
Fiul împăratului Amurg	105
Cocoșul cel năzdrăvan.	121
Dănilă Prepeleac.	129

scriitor român aduce, astfel, mulțime de elemente noi în re/povestirile sale, făcând ca lectura să devină încă de la primele rânduri tot mai captivantă nu doar pentru copiii aflați la vârsta minunatei lumi a basmelor, ci și pentru toți cei care tânjesc, astăzi, neconținut după copilărie, simplitate și armonie cu Divinitatea.

Gheorghiță Ciocoi

CELE TREI MERE DE AUR

Trăia odată, cu multă vreme în urmă, un împărat care avea o față atât de frumoasă cum nu era o alta sub soare. Dumnezeu o înzestrăse cu toate frumusețile pământului: păr nespus de negru, precum abanosul, mirosind asemenea noptilor de mai, ochii mari și negri, precum stelele pline de strălucire, obrajii ca laptele de albi și rumeni ca sângele, iar buzele nespus de roșii și gingașe. Numele ei era Ileana. Trupul îi era mlădios și zvelt ca o trestie, picioarele îi erau sprintene și drepte asemenea unei căprioare. Iar glasul ei era atât de mioros și de plăcut la auz, ca un sunet de vioară.

Veneau din toate părțile, ca mânați de vânt, prinți și fii de domni pentru a se minuna de frumusețea prințesei. Și cu toții voiau să o ia în căsătorie – nu doar pentru a avea soția cea mai frumoasă din de-a lungul și latul pământului, ci și de a-l moșteni pe puternicul împărat. Însă nu era prea ușor ca

dorința lor să se împlinească. Mulți nu și-au mai văzut niciodată țara, iar unii chiar se întorceau de pe cale auzind că nu putea să o primească de soție pe tânăra și frumoasa fată decât acela care i-ar aduce împăratului cele trei mere de aur.

Astfel stăteau lucrurile: la nașterea prințesei, împăratul pusese să se sădească un măr, care crescuse atât de repede și de înalt, încât vârful lui urca până dincolo de nori atunci când prințesa ajunsese cea mai frumoasă fată. Și de crengile cele mai de sus ale acestui măr atârnavă cele trei mere de aur pe care trebuia să le aducă împăratului cel ce ar fi vrut să o ia pe Ileana de soție. Mulți au încercat. Se cățărău spre înalt, dar nu-și atingeau, totuși, scopul. Unii oboseau după câteva ceasuri și se întorceau rușinați, iar cei care se cățărău tot mai sus nu mai aveau vlagă spre a coborî, murind de foame. În jurul pomului zbură mulțime de corbi în toată vremea și îi mânca pe cei ce muriseră atârnați de crengi. Mereu alții alunecau tot mai jos pe trunchiul lucios de acum al copacului și cădeau pe pământ, rupându-și mâinile și picioarele.

Împăratul stătea în curtea palatului său și scria pe piei de vită numele tuturor pețitorilor. Scrisese deja o mie de piei și încă nici un tânăr nu izbutise să aducă cele trei mere de aur care se aflau în vârful copacului.

Trecând vremea dară, pețitorii – tot mai rari – îndrăzneau să se cațăre în măr, iar împăratul se temea că fiica lui nu-și va afla vreodată un soț. Dar, cum își dăduse cuvântul său de împărat că Ileana se va căsători doar cu cel care va aduce din vârful mărului cele trei mere de aur, se cuvea să și-l țină. Anii au trecut astfel. Ce-i drept, Ileana era încă cea mai frumoasă din întreaga împărăție, dar se părea că trebuie să aștepte pe veci. Din această pricină părul împărătesei nemângâiate aproape că încărunțise.

Într-o zi, pe când nimeni nu se mai gândea, iar veselia aproape că se făcuse nevăzută de multă vreme de la palat, s-a vestit că un tânăr voia să fie condus înaintea împăratului. Acesta l-a privit, plin de dispreț, din cap până în picioare. Și numai ce căuta să scoată din buzunar câțiva bănuți, crezând că are în fața sa un cerșetor, când tânărul i-a spus:

– Nu am nevoie de bani! Eu îmi câștig banii îngrijindu-ți și hrănindu-ți găinile.

– Dar cum te cheamă?, a întrebat împăratul mirat.

– Ion, a spus el simplu. Și mama mea păzește și ea găinile din curtea de păsări a palatului.

– Atunci de ce ai venit aici?, a întrebat supărat împăratul.

El, în decursul anilor, devenise tot mai neprietenos în cuvânt și nu le mai grăia supușilor vreo vorbă bună.

– Mărite împărate, așa vrea să aduc cele trei mere de aur din mărul argintiu, pe care nimeni nu le-a putut aduce până acum, a răspuns tânărul plin de îndrăzneală.

Împăratul a crezut mai întâi că nu a auzit bine și l-a întrebat pe tânăr a doua oară care îi este dorința. Acesta, fără să dea înapoi, a repetat rugămintea. Atunci împăratul s-a umplut de furie, căci se gândea că tânărul ce avea în pază puii de găină voia să-l batjocorească. Și a porunci ca acestui om lipsit de rușine să i se taie capul. Însă Ion a zâmbit doar auzind că îl paște moartea. Iar împăratul furios l-a întrebat:

– Deci nu te temi de moarte?

– Dacă m-aș fi temut de moarte, nu te-aș fi rugat să mă lași să aduc merele de aur din înaltul cerului, a spus Ion liniștit.

Văzând împăratul că lucrurile erau limpezi, a poruncit slujbaşului casei sale:

– Lasă-l pe el slobod ca să-și încerce norocul! În curând leșul îi va atârna de crengile copacului argintiu, făcându-se hrană corbilor, la fel ca cele ale miilor de cavaleri și viteji de dinaintea lui.

Atunci Ion a sărutat mâna împăratului și a purces să se pregătească pentru cele ce-l așteptau. A tocmit un fierar să îi facă două piroane de fier pentru cățarat, ca să nu alunece de pe coaja argintie și netedă a copacului fermecat. Și-a pregă-

tit o sarică plină cu pâine uscată și a umplut un burduf cu apă. A doua zi dis-de-dimineată a plecat să împlinească cele făgăduite. Slujitorii și slujitoarele împăratului îl batjocoreau în fel și chip. Erau siguri că se va prăvăli la pământ în scurtă vreme. Iar mama lui stătea sub copac și plângea cu amar.

Ion a pornit însă îndată, plin de nădejde, să se cațäre. Piroanele de fier de la încălțăminte făceau ca el să nu alunece și să urce sprinten ca o nevăstuiică pe trunchiul copacului. Într-un târziu, după câteva ceasuri, i s-a făcut foame și sete. A făcut un popas și s-a înfruptat din cele luate cu el. Apoi, s-a tot cățarat până nu a mai văzut ce era jos. Oamenii au așteptat ceva vreme pentru a vedea dacă se va prăbuși mort, dar, când nu l-au mai văzut, s-au lăsat păgubași și au plecat, risipindu-se care încotro, tânărul fiind de acum uitat.

Și Ion urca ziua și noaptea. În cele din urmă, a ajuns la nori, apoi a atins stelele, urcând din ce în ce mai sus. Când a ajuns dincolo de albastrul cerului, el fu înconjurat de o altă lume. Prețutindeni era o liniște nemaîntâlnită. Miresmele a mii și mii de flori îl desfătau, și din depărtare era vrăjit de o muzică cerească, nemaiauzită. I-ar fi plăcut nespuse să adaste acolo, însă un fir nevăzut îl trăgea parcă tot mai sus. Deodată, pomul s-a desfăcut în trei părți. Ion a urcat în-

tâi pe creanga din mijloc, astfel că a ajuns la un drum ce era acoperit de crini. Pe marginea acestui drum se afla o căsuță ca de zahăr alb, cu o ușă de cristal. Luând iute o pietricică, a bătut la ușa de cristal ce a răsunat precum un clopoțel.

– Cine este acolo?, a întrebat un glas blând.

– Om bun!, a răspuns Ion.

– Atunci intră. Câinele meu are dinți de oțel și îi sfâșie doar pe oamenii răi, însă celor buni nu le face nimic, s-a auzit glasul din căsuța de zahăr.

Înăuntru l-a întâmpinat o bătrână cu ochii blânzi, albaștri și părul cărunt precum neaua. A întins către Ion mâinile sale albe și curate, spunând:

– Bun venit!

Câinele ei cu dinți de oțel se plimba vesel împrejurul lui Ion.

– Ce te-aduce la mine?

Ion și-a lăsat sarica pe podea și i-a spus bătrânei cum a ajuns în acel loc și ce dorea.

– O iubești pe fata împăratului?, a întrebat bătrâna.

Ion a roșit și a răspuns:

– O iubesc ca pe ochii din cap.

– Și dacă împăratul ar fi pus să ți se taie capul?

– Aș fi murit cu drag pentru ea.

– Aceasta e iubire adevărată, a spus Zâna cea bună. Toți acei mulți prinți, fii de mari domnitori

și oameni de neam bun ce voiau să se căsătorească cu Ileana nu aveau în inima lor dragoste pentru ea, ci erau mânați doar de dorința de cinste și de faimă. De aceea eu o să te ajut să dobândești merele de aur și să o iei de soție pe prințesă.

Ion s-a bucurat foarte. Trei zile și trei nopți a rămas el la bătrâna Zână bună, apoi s-a pregătit din nou de cale. Când și-a luat rămas bun de la bătrâna din căsuța de zahăr, aceasta i-a dăruit o creangă de aur, grăindu-i:

– Ține tot înainte drumul și ai să ajungi acolo unde vei da de cele trei mere de aur. Dar nu cumva să te uiți la creangă, căci te vei rătăci de la cale!

Ion a mulțumit și a pornit la drum. După ce a colindat mai multe zile, a ajuns la o fântână. A băut apă rece și limpede, și-a spălat fața și s-a așezat să se odihnească un conac de vreme. Însă, nemaiputând răbda ispita, a cătat să se uite la creangă. A scos-o din legătură. Era luminoasă întru frunzele ei, încât Ion a orbit. Iar când a putut iarăși să vadă, drumul cel minunat se făcuse nevăzut. Se afla în mijlocul unei câmpii. Până atunci, picior de om nu ajunsese acolo. Pe ce cale ar fi trebuit să apuce? A ales, după cum i s-a părut mai bine, un drum și a apucat pe el, mergând zi și noapte, drept înainte. De acum picioarele îi sângerău, iar pâinea și apa se sfârșiseră de

multă vreme. Era frânt de oboseală, flămând și însetat. Încetul cu încetul, a căzut în deznădejde, căci credea de acum că va muri, fiind departe de mama sa și de Ileana cea dragă inimii lui, în loc străin. Dar s-a ridicat și a mai mers o bucată de cale.

O, de ar fi știut ce-l aștepta, nu ar mai fi făcut una ca asta! Deodată a ajuns înaintea unei case cu porți înalte de fier. Ion a luat o pietricică de pe drum și a bătut de trei ori cu ea în poarta cea grea. Dinăuntru s-a auzit un glas răgușit:

– Cine-i acolo?

– Om bun!, a spus Ion cu voce aproape stinsă.

Era la capătul puterilor, fiind lihnit de foame și frânt de oboseală. Atunci, ușa s-a deschis singură ca vrăjită și Ion s-a aflat înaintea unui uriaș slut cum nici că se poate închipui. Avea fața ca de maimuță, picioare de cal și trupul îi era acoperit cu o blană urâtă. Era mai-marele zmeilor.

– Ce vrei de aici?, a urlat el.

– M-am abătut de la cale și m-am rătăcit, a spus Ion. Iar acum caut de lucru, căci nu mai am vreo nădejde că mă voi mai întoarce pe pământ.

Uriașul s-a gândit o vreme, apoi i-a propus să-i păzească caii. Dacă va fi mulțumit de munca lui, îi va îngădui să rămână acolo.

Ion s-a obișnuit îndată cu munca grea, căci nu avea de-a face prea mult cu zmeul, și în scurtă

vreme s-a deprins cu înțelegerea limbii cailor. Ei i-au povestit că odată, demult, au fost împărați și regi, dar, fiind biruiți în războiul cu zmeii, trebuiau acum să-i slujească pe aceștia sub chip de cai. Astfel că între Ion și cai s-a înfiripat o aleasă prietenie.

Într-o bună zi, mai-marele zmeilor a venit la Ion și i-a poruncit să aibă bine în pază caii, pentru o vreme, căci ei plecau la un ospăț.

– Nici un cal nu are voie să plece din staul, trebuie să fie zăvorât cu zece zăvoare de fier. Ai înțeles?

– Am înțeles, a spus Ion.

– Dacă un cal intră în curte și calcă pe un fir de pai, o să plesnească și o să crape tot pământul, desfăcându-se în bucăți.

– Am înțeles, stăpâne, a spus Ion.

După ce zmeii au plecat, caii au venit la Ion și l-au rugat să îi lase să se plimbe măcar pentru o vreme prin curte.

– Nu se poate, a spus Ion. Altfel, tot pământul o să piară.

– Știm asta, a zis cel mai bătrân dintre cai, dar tu trebuie să mături bine curtea pentru a nu mai fi nici un fir de pai pe jos. Și atunci n-ai a te teme.

Ion s-a învoit și le-a îngăduit cailor să rămână slobozi. Dar, mai înainte, a pus să fie măturată curtea de nouăzeci și nouă de ori și să fie